

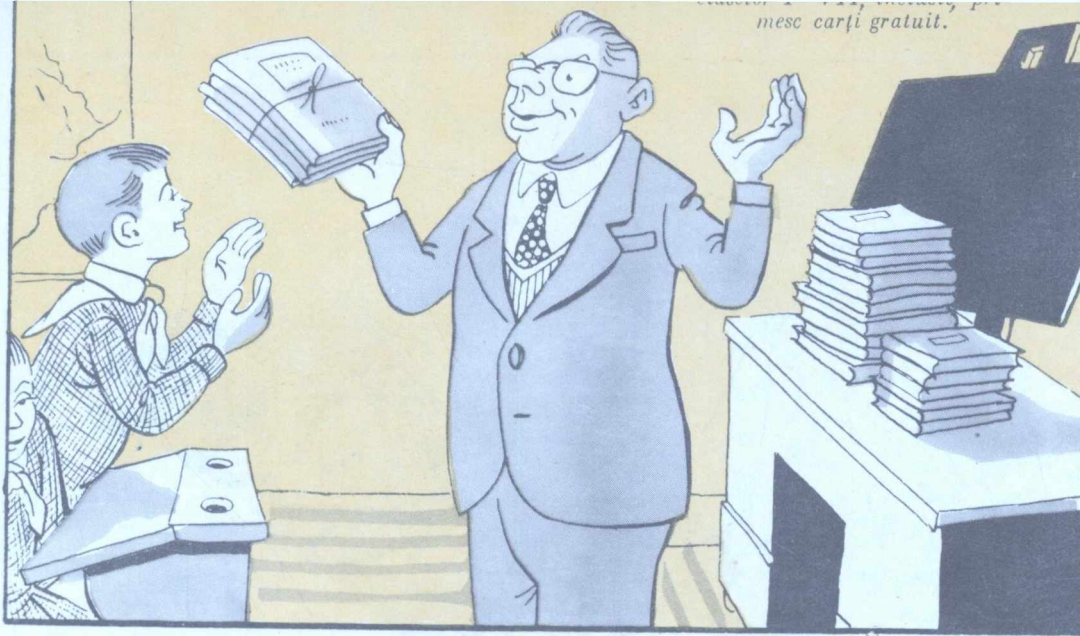
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ANUL XII — Nr. 18
1 OCTOMBRIE 1960
16 PAGINI — 1,50 LEI

Unii funcționari din serviciile administrative întârzie rezolvarea lucrărilor sub pretext că sînt foarte ocupați.

Desen de M. GION

— Copii, veți primi cărți gratuit. Să aveți grijă de ele!
— Vom avea, fiindcă, deși sînt gratuite, ni-s tare scumpe!...

Mai sînt și cazuri cînd păstrarea semintelor nu se face la loc uscat și ferit de șobolani.

Desen de A. POCH

— Grozav le mai păstrează! Nici nu te poți apropia!...

ARTA POETICĂ

(rezumat după Boileau)

Unui diletant

*Cu sughituri prin silabe
Ritmul merge-n patru labe,
Strofa sugrumată-n clește
Cînd respiră te stropește
Cu frinturi nedigerate
De idei întortocheate.
Rima ta încilțoșată
N-o să cînte niciodată
Și din zeamă de leșie
Nu poți scoate armonie.
Cine să-ți deretice
Hrubele cu petice
De imagini și cadențe
Pline de reminiscențe?
Nu simți că miros urît?
Dă-le foc numaidecît!
Apoi, dacă ai idei,
Ia dactile și trohei,
Bate-i lung pe nicovală
Să dispară vorba goală,
Pune-le argint de lună
Să vibreze ca o strună
Încordată, subțiată,
Limpezită și curată.
Dar cum n-ai nimic de spus
Toate cele de mai sus
De pomană ți le-am spus.*

De nu crezi, n-ai încotro,
Vezi ce scrie și Boileau...

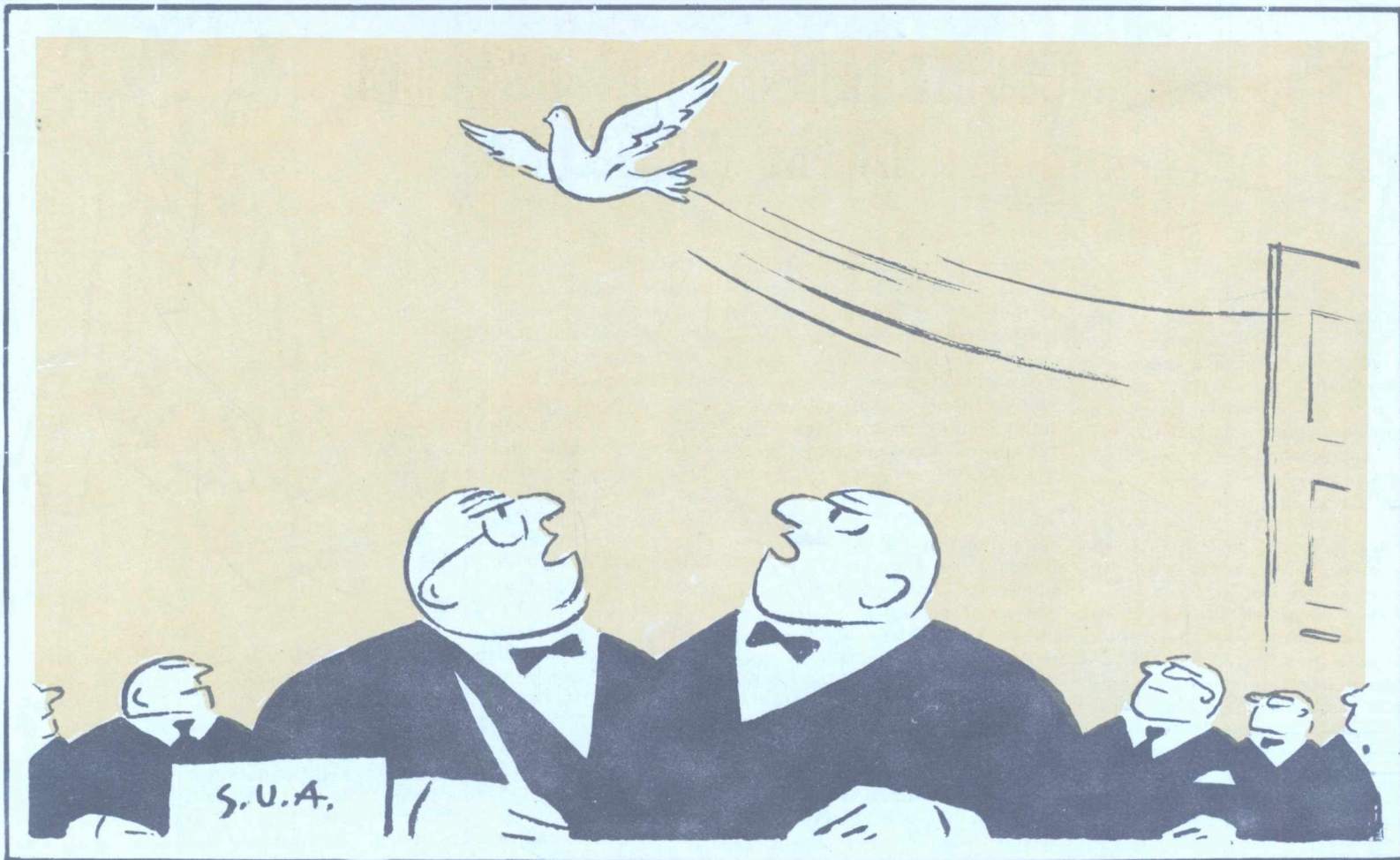
MIRCEA PAVELESCU

Tot

„Cine n-a iubit măcar o dată?” așa un cîntec și de cîte ori îl auzeam la ra-
îmi ziceam: eu sînt ăla! Nu fiindcă așa
o inimă de piatră în care să ricoșeze, e
tual, vreo săgeată a lui Cupidon. Dar
sînt eu, nesentimental. De altfel cur
putea îndrăgi o fată, cînd eu le ocoles
„mă feresc de ele exact ca de un stîlp
înaltă tensiune pe care scrie „Pericol
moarte”? Dar nu mă tem de moarte, că
dragoste n-a murit nimeni, deși circ
zvonul că Stănică, prietenul meu, „e n
după Adela”. Eu îl văd în fiecare zi te
și numai mort nu pare. Dovadă că e ș
echipa de volei. E drept, mi-a zis el o c
că Adela „l-a rănit de moarte” cînd l-a r
zat să valseze cu el la chermesă și a da
cu Tănăsache, dar din acest grav acci
nici gînd de înmormîntare.

La mine altul e motivul că mă fe
de fete. Am prins un fel de pică pe ele
clipa cînd am observat că toți control
noștri de calitate din fabrică sînt fete. Ș
fete! Drăguțe, e drept, ca aspect. Dar
fond, lipsite total de sfială și de gingă
Fără pic de cochetărie, vin și ți-o toa
direct:

- Tovarășe, iar stai prost cu calita
- Adică, ce vrei să spui, tovarășico dr
- cauți s-o iei mai tandru, poate se mai p
- lește.
- Ți-am respins 20 bucăți defecte.
- ce faci, că iar dai rebuturi ca înainte.
- Păi ce, le dau eu? Mașina!
- Ei lasă, că știu eu! Așa ziceai și îna
- cu mașina aia veche.

— Când o fi pătruns în sală?
— Când au intrat delegațiile țărilor socialistel

Desen de A. PAVEN

dragostea-i de vină

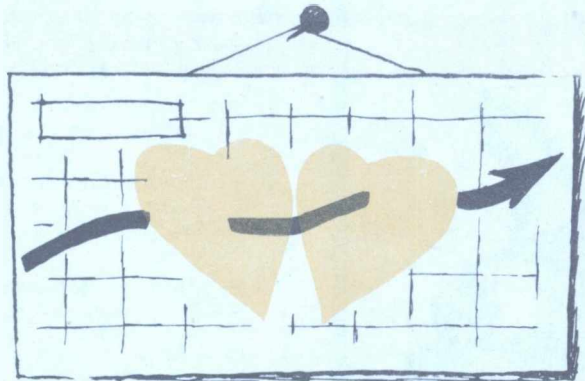
de AL. LĂPUȘNEANU

— Parcă asta nouă ce e? Mașină! N-are suflet să te-nțeleagă. Așa, ca matalc, care ești în stare să-mi respingi bunătate de producție.

— Care bunătate, tovarășe? Dumneata ai auzit de stas-uri?

— Lasă stas-urile, tovarășico dragă. Bunică-mea e bunătatea personificată și habar n-are de stas-uri.

Dar nu-i chip să te-nțelegi cu ele. În special

cu Aneta. Toată ziua ar sta pe capul meu. Păcat de ea, că nu-i urită. Dar suferă de mania rebuturilor și n-o pot suferi. Face ce face și iar se ia de mine. Ba că mi-a fost dat ajutor Ilie, cel mai bun băiat din secție, ba că mi s-a reparat matrița, ba mai știu eu ce, dar degeaba. Că eu dau același rebut ca înainte, că-i fac mereu în ciudă, că s-a săturat etc. Parcă am pus-o eu să se facă controlor de calitate. Asta nu e treabă pentru fete. Cu un bărbat altfel te-nțelegi. Îl mai servești

cu o țigară, îl mai inviți la o țuică și nu se mai ține așa de capul tău. Dovadă, băieții de la Tehnic, care ne-au lăsat același procent admis de rebuturi ca și la mașinile vechi. Ba povestea asta cu mine, cu Aneta și cu rebuturile, a ajuns de pomină în toată fabrica. Și în ziua când Aneta mi-a pus și o caricatură la gazeta de perete, Stănică a venit întins la mine:

— Ce are, mă, fata asta, cu tine?

— N-are cu mine, are cu rebuturile mele!

— Aș! Nu fi prost! Cu tine are! Să știi că te simpatizează.

— Ce spui, nene? Cum mă simpatizează? Tu nu vezi că mă persecută?

— Nu te persecută, te tachinează!

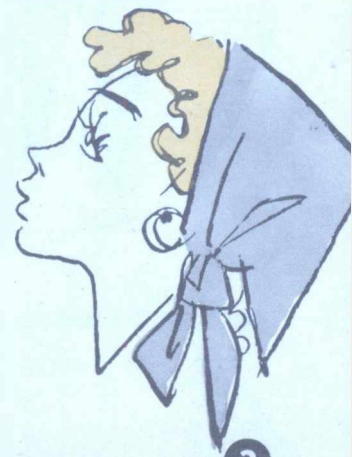
— Vai de păcatele mele! Noroc

că mă simpatizează numai, că asta, dacă s-ar îndrăgosti de mine, mă dă și afară din fabrică.

Ei, dar vorba lui Stănică m-a băgat la idei. Chiar a doua zi, când a apărut Aneta să-mi scoată ochii cu niște piese defecte, am observat că are ochi albaștri, exact cum era cerul la Eforie, în concediu. Apoi, a doua zi, când a venit să-mi spună că și alte bucăți nu corespund la înălțime, mi-am dat seama că e destul de nălțuță, zveltă, mlădi-

oasă și are un păr, aur nu altceva. Și apoi, zile la rând, de câte ori venea la mine cu ceva defecte, eu îi descopeream alte calități. După o lună, eram cel mai convins că e o controloare „de calitate”. Iar după această constatare nu mă mai necăjeam când venea la mine. Ba începusem să fiu chiar fericit. Și, ca nu cumva într-o zi să mă lipsească de atenția ei și de plăcerea mea, aveam grijă să dau mereu același procent de rebut. Pentru asta, trebuia însă să luerez mai atent. Fiindcă mașina asta nouă merge bine al dracului și nu prea dă piese rele. Noroc că procentul admis era același ca înainte. Dar uite că norocul asta n-a ținut mult. Că Aneta cu celelalte fete s-au ridicat într-o ședință și au întrebat Direcția ce fel de noroc e asta că se admite același procent de rebuturi ca atunci când se lucra cu mașinile vechi. După ce s-au terminat discuțiile la această întrebare, Tehnicul și cu Direcția au cîntat în cor la concluzii pe muzica lui Mălineanu: „Cele mai deștepte fete, măi, măi, măi, le găsești la noi în fabrică”.

De două săptămîni Aneta n-a mai dat pe la mașina mea. Nici n-are de ce. Aproape că nu mai am rebuturi. Totuși sînt fericit. Am cerut-o de nevastă și a zis da!

SCRISOAREA UNUI OSPĂTAR CĂTRE SOȚIA SA

Dragă Lenușo!

La felul întîi, află despre mine că sînt bine sănătos și restaurantul C.F.R. din Arad, unde lucrez acum, e un restaurant curat, bine aprovizionat și, cu toate că sînt încă fraged în funcție, clienții mă apreciază pentru că sînt un ospătar rapid, amabil și care „vine”, nu se duce, nu ca alt ospătar care mai mult se duce decît vine.

La restaurantul nostru se mîncea bine, atît de bine că și responsabilul nostru Popovici Ioan ia masa aici cu soția și uneori chiar și cu rudele lui, că e foarte bine asortat în rude, dar asta nu jenează pe nimeni, mai ales că soția lui gătește singură în bucătăria restaurantului și dacă uneori folosește și din alimentele unității, responsabilul cere îndată socoteala de ceea ce a consumat soția lui la bucătărie și chiar dacă nu achită tot, asta n-o jenează pe soția dumisale care, trebuie să recunoască, gătește grozav, mai ales cînd ia din stocul bucătăriei restaurantului, care, de fapt, nu e stocul personal al responsabilului și, oricum, cînd iei din stoc nu crește la loc, dar pesemne că responsabilul procedează așa ca să nu se trezească cu stoc supranormativ și el nu vrea să fie criticat. Probabil că tot în mod autoeritic, responsabilul folosește la locuința dumisale și din

stocul de lemne al restaurantului și se pare că stocul de lemne al unității încălzește mai bine, că o fi un stoc mai uscat, dar eu cred că încălzește mai bine nu pentru că e un stoc uscat, ci pentru că e un stoc gratis. În orice caz, un lucru e sigur, conform zicalei: omul sfințește locul și responsabilul nostru usucă stocul.

În schimb la curățenia locuinței sale, responsabilul nostru nu folosește stocul de lemne, ci stocul de personal al restaurantului și oamenii se duc, că ei fiind pe stat la restaurant nu vor să se trezească pe stat acasă. Odată chiar a avut loc o discuție la bucătăria restaurantului în legătură cu soția responsabilului și responsabilul a chemat tot personalul feminin la el în birou și i-a spus tovarășei Micălăceanu Ana că nu-i frumos să creeze discuții în legătură cu activitatea soției sale în bucătărie, a sfătuit-o părintește să se liniștească, a rugat-o ca pe o fiică să înceteze, i-a explicat ca un frate că n-are de ce să se amestece și i-a promis ca o mamă că, dacă se mai repetă, o dă afară ca un tată. Pe de altă parte, responsabilul nostru are și alte activități pentru că noi avem cîteva bufete în subordine și remizierii acestor bufete îl susțin lunar pe responsabil cu cîte un pol sau 25 de lei, cît pică, pentru că res-

ponsabilul nostru primește benevol, el nu ia decît dacă i se dă, iar responsabilul-adjunct Movileanu Constantin e și mai benevol, că ia și 15, ba chiar și 10 lei. În schimb contabilul unității, Precupaș Nicolae, nu e benevol de loc, deși nu s-ar putea spune că e la polul opus pentru că el tot un pol a luat remizierului Foray Gavrilă. Remizierul trebuie să-și completeze și să-și calculeze singur inventarul. Dar contra sumei de un pol și contra legii, treaba asta i-a făcut-o contabilul Nicolae Precupaș sau, mai bine zis, Nicolae Precupeș.

În plus, dragă nevestă, responsabilul m-a lăsat și pe mine în minus cu niște bani, cînd a adunat de la ospătari, canagii și bufetieri suma de lei 1050 pentru întreținerea cailor restaurantului, a grajdului și a grăjdarului care n-are post în schemă. Bani ăștia, e drept, au fost adunați cu tabel și cu semnătură, tot benevol, dar eu sînt obligat să-mi întretin benevol nevesta și copiii, nu calul, grajdul și grăjdarul restaurantului.

Cam asta-i lista cu ultimele specialități de la această unitate și,

dacă în restaurant se servesc bucate bune trebuie să recunoști, dragă nevestă, că unii au niște bucăți care îți strică stomacul numai cînd afli de ele, darămîte să le și înghiți.

Eu acum închei, te sărut și o să-ți expediez scrisoarea mîine dimineață, că acum e tîrziu și sînt obosit de pe urma celor treizeci de baterii la gheață pe care le-am dus, le-am destupat și le-am turnat azi. Și-ți dai seama, cu cît clientul vrea sprîțul mai slab, cu atît torni mai des. Și azi am avut numai slabi. Socoteala!

Al tău soț care te iubește și-ți dorește numai bine,

NICU VINEEE!...

P. S. A doua zi:

Nu ți-am expediat scrisoarea azi-dimineață, căci venind la restaurant am găsit un stoc de surprize. Contabilul Precupaș, adjunctul Movileanu și bucătarul Carabăț, care a dat alimente din stoc soției responsabilului, au fost sancționați cu „mustrare scrisă cu avertisment” și mențiunea că la prima abatere li se va desface contractul. În ce-l privește pe responsabilul Popovici Ioan, i s-a făcut și lui nota de plată și s-a constatat că are de plătit următoarea consumație:

- Intrare personal străin în bucătărie
 - Folosire alimente stoc.
 - Rețineri bani personal.
 - Folosire personal curățenie acasă.
 - Ardere lemne restaurant acasă.
 - Alte „Observații” și „Mustrări” anterioare.
Total...	Alt responsabil

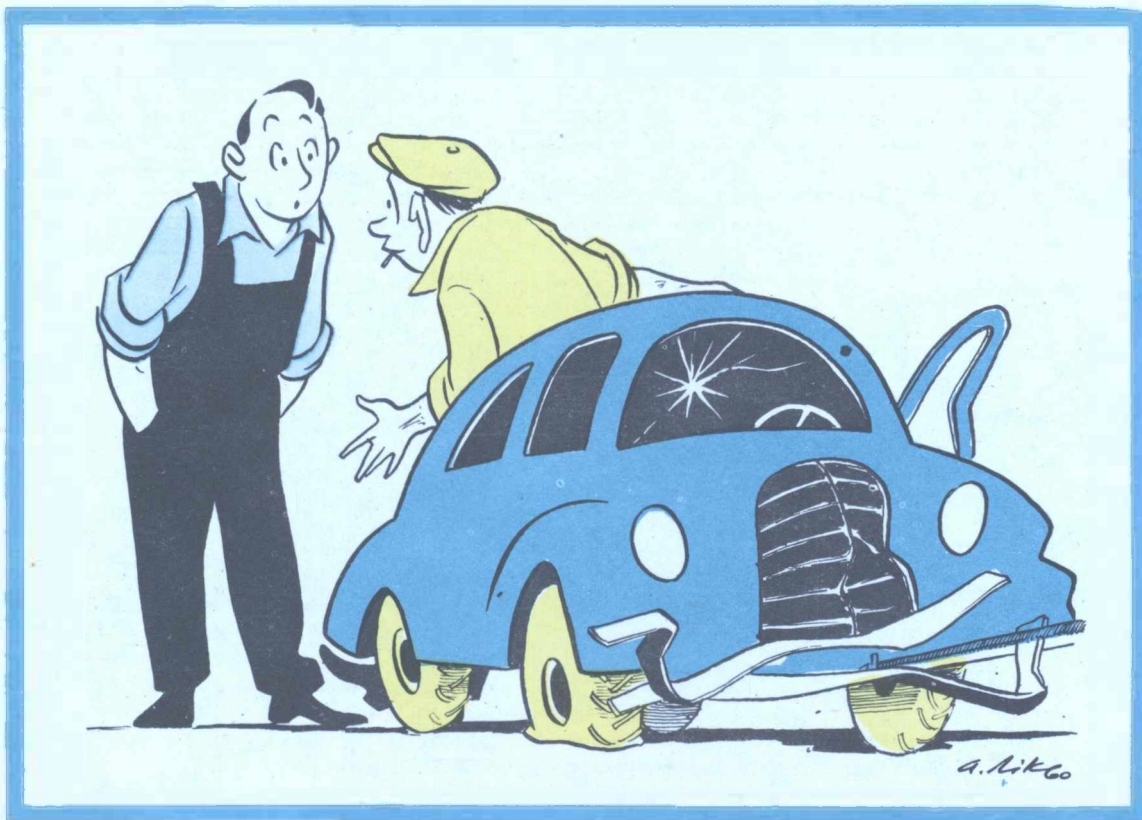
După cum vezi, tot a avut stoc supranormativ de lipsuri. Închei deci, că și responsabilul a încheiat-o, și te rog să-mi răspunzi, dar repede că mă grăbesc (așa mi se spune și mie).

Să trăiți și mai poștiți!

Tot eu

P. conf. SADI RUDEANU

Desen de RIK AUERBACH

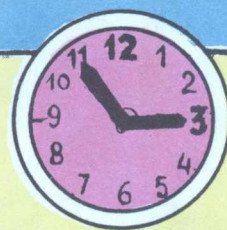

— Cum ai adus-o în halul ăsta?
— Remorcată de un camion...

„Nu știu ce să fac! Cum să mă duc netam-nesam la tovarășul șef și să-l întreb dacă aici a pus punct sau virgulă? O să spună că sînt incapabil, că nu știu să disting o virgulă de un punct, că mînînc pîinea statului de pomană... Deși eu disting perfect virgula. Virgula e punct cu codiță, în timp ce punctul e un punct fără nimic. Mic și rotund! Sau mare și rotund! Dar aici nu e clar. E rotund, e mic, dar pare că are o codiță! Ba nu! Dacă te uiți multă vreme, hai să-i zicem punct pînă una-alta, pare că are ceva sus în dreapta sau jos în stînga! Ba nu! Jos în dreapta! Pare că-i tot un punct lîngă un punct! Să fie două puncte? Nu cred!! După două puncte se continuă cu literă mare? Sau cu mică!? Asta chiar că nu știu exact! S-o întreb pe nevastă-mea la telefon! Alo... Lenuțo! Da, eu! Îți vorbesc de la birou! Am un lapsus! Cum se face dragă un punct?... Nu, vorbesc serios! Mi-a dat șeful o hîrtie și e aici un punct care pare că-i o virgulă!... Ei, cum să-l întreb pe el? E un punct ca toate punctele dar pare că are o codiță!... Nu e virgulă! Virgula e ca la purcel! Alo! Da, dragă, e rotund, dar jos are ceva! Pare că o prelungește! Ia, descrie-mi tu punctul din toate punctele de vedere!... Alo! Să mă uit la o muscă? Cum se face musca? Zboară... Aaa! Puncte! N-avem muște în birou, că s-a dat cu flit! Tu rîzi și eu mă perpelesc! Să mă duc la șef? Pai, tu mă cunoști pe mine! Dacă mă duc la el, cum sînt eu o fire mîndră, o să-i spun: Vă rog să vă decideți. Vreți punct sau virgulă? Și el poate să-mi răspundă: „Uită-te bine acolo în hîrtie!“... Alo!... Și eu o să-l iau tare: M-am uitat! Și el o să-mi răspundă: „Dar nu destul!“ Și eu va trebui să-i ripostez demn: Ba destul! Și el poate s-o întoarcă: „Caută sensul frazei!“... Alo!... și eu n-o să pot să mă las: dacă există vreunul! Și el o să-mi bată cu pumnul în masă: „Te rog să fii la locul dumitale!“ Alo!... Și-atunci eu n-o să pot răspunde altceva decît, tovarășe șef, azi nu mai sînt vremurile cînd se batea cu pumnul în masă! Și pe urmă, cît sînt eu de curajos, o să fac imediat un articol la gazeta de perete: „Decît metode de comandă mai bine comanda cu metoda!“ Că eu nu mă las. Alo!... Și ce-mi trebuie mie asta? Mai bine vorbește cu Nae! El are un nepot la policlinică... Poate-mi da un certificat medical pe trei zile! Și rezolvă altul hîrtia cu punct cu tot! Ce să fac, Lenuțo? Punct!

RADU STĂNESCU

„ATITUDINE“

— Încă un rebut, Marinică?!
— Da, da i ultimul... pe ziua de azi!

Desen de I. DAVIDESCU

In documentare

Alo!... Eu!... Bună-ziuă!... Nu, nu mă deranjezi...
Imi face chiar plăcere... Vino cînd vrei... cînd crezi...
Nu, azi mi-e imposibil... Mai am ceva de scris...
M-așteaptă editura, de ieri, cu-un manuscris.
Romanul!... Nu, romanul l-am mai lăsat deoparte
Am început azi-noapte să scriu o altă carte...
Incerc să fac o frescă a satului de azi.
Ți-am spus că astăzi nu am o clipă de răgaz...
Nici mîine-dimineață... Plec în documentare...
Problema-i foarte vastă... Sînt implicații care
Imi cer cu insistență-un studiu-aprofundat...
De-ai ști în satul nostru ce multe s-au schimbat...
Azi nu mai scrie nimeni de-acasă, din birou...
Vreau să surprind viața, tumultul, omul nou...
Cum se descătusează o forță grea, enormă...
Cum omul, azi stăpînul, se schimbă, se transformă...
Cum ia contact cu noul, cu tehnica, cu arta
Și cum se ia la trîntă cu timpul și cu soarta...
Cum luptă să se rupă de ce-a fost altădată...
Aș vrea să-l văd la muncă, dar și cum se desfată...
Și-apoi și între oameni sînt altfel de relații,
Altfel gîndesc flăcăii, femeile, bărbații...

Vezi dar cite probleme... Nu, nu exagerez,
Va trebui temeinic să mă documentez,
Să iau în profunzime contactul cu terenul...
Da, mîine-dimineață... La șase pleacă trenul.
Știi ce?... Am o idee... Ce-ar fi să vii cu mine?
Mai ieși și tu la aer... Faci plajă... Foarte bine,
Tu stai pe malul gîrliei, iar eu colind prin sat...
Valize?... Păi ne-ntoarcem cel mult pe înserat...
Firește, patru ceasuri nu sînt de-ajuns... o știu,
Dar am intențiunea precisă să reviu...
Eu nu mă joc, știu bine ce-i o documentare.
Mai fac vreo patru ceasuri și joia viitoare!

CITEVA LUNI MAI TÎRZIU

Alo!... Eu!... Editura?... Ce spuneți?... Nu se poate!...
Păi cartea mea e smulsă chiar din realitate...
Cum spui că se observă că n-am fost pe teren?!
Dar am dovezi concrete: biletele de tren!

ATANASIU ATLAS

RETROSPECTIVĂ OLIMPICĂ!

Acum toate s-au liniștit! Bunica stă la fereastră și lucrează un interminabil șal vorbind cu o vecină despre momentul optim al gogoșării murăși.

Casă mică, liniște mare!

Ehei! Să fi văzut dumneavoastră casa acum două luni! Tot mică, dar liniștea? Liniștea era plecată la Olimpiada de la Roma. Bunica spunea „ciau-ciau”, cânta „Arivederci Roma” și se certa cu vânzătorul de ziare că-i aduce „Sportul” la nouă și nu la cinci dimineața!

„Păi se poate, maică? Să mă ia la trei parale madam Tiron de peste drum că nu știu încă ce a făcut cocoșelul nostru?” „Cocoșelul” era Ion Cernea, care a luat medalia de argint la lupte clasice, categoria cocoș!

Douăzeci de piramidoane luasem pînă am dormit-o pe bunica ce sînt categoriile la lupte, haltere și box! Tot timpul mă întreba:

„Bine, maică, dar Ioli ce categorie e?” Ii răspundeam: „Bunico, înțelege odată că Iolanda sare, nu e la lupte!” Ea dădea din cap:

„N-o fi ea la lupte, dar e de categorie extra, minca-o-ar mama de rindunică!”

Televizorul, radio-ul, mergeau într-una! Bunica se uita la micul ecran și cu urechea era la radio. Înțelegea toate limbile: rusă, engleză, italiană, franceză, greacă și dialectele africane! Într-o zi o văd că sare de pe fotoliu și mă sărută! „Ai auzit? A spus la radio! Au luat Mitică Pîrvulescu și Ion Dumitrescu medaliile de aur!”

Ba într-o zi, uitîndu-se la televizor, o văd că plînge:

— Ce-i bunico? Te doare ceva?

— Pe mine nu! Pe bietul Zoltan Vamoș! Uite ce cuie are la pantofi și tot a luat locul cinci. Eu am avut un cuișor în papuci și ce mi-a făcut la picior!

Avea un deșteptător C.F.R. ruginit ca vai de el! De cite ori am vrut să-i schimb cu un ceas de masă modern, striga: „Lasă-l, maică, așa, că e încă bun!” Dar în ziua a cincea a Olimpiadei o aud pe bunica bodogăniind: „Așa e! Cînd îmbătrînești, nu se mai uită nimeni la tine! Te lasă cu toate hîrburile!”

— Ce-i, bunico?

— Ia-mi, maică, și mie un ceas ca lumea! Nu vezi că ăsta nu arată nici zecimile de secundă? Cum să mai bat și eu un record?

Da, da! Bunica își făcea recorduri personale: curățat găina într-o oră, paiș'pe minute, zece secunde, trei zecimi! Șters praful de pe mobilă 18 minute, o secundă, 4 zecimi! Moțăit scaun, o oră și trei minute!

Sărea în sus de bucurie. „Am învins-o pe madam Tiron! Cozonacii mei au 14 cm înălțime! Ai ei unș'pe! Și fără încălzire, că mi s-a stricat un ochi la aragaz.”

La sfîrșitul Olimpiadei jubila: „Ai văzut, băiatule? Sovieticii primii, al doilea americanii și pe locul 10 noi! Am bătut 74 de țări!”

Acum bunica stă la fereastră și croșetează șalul. Să-mi fii sănătoasă, bunico, încă douăzeci de Olimpiade!

RADU STANESCU

— Ți fac o surpriză nevastă-mi... în loc de 10 kg de roșii i-am luat cinci de bulion!

— Și eu... În loc de 10 kg de struguri, am luat cinci de... vin!

Desen de H. GUTTMAN

INOVAȚIA RESPONSABILULUI...

Desen de N. ARION

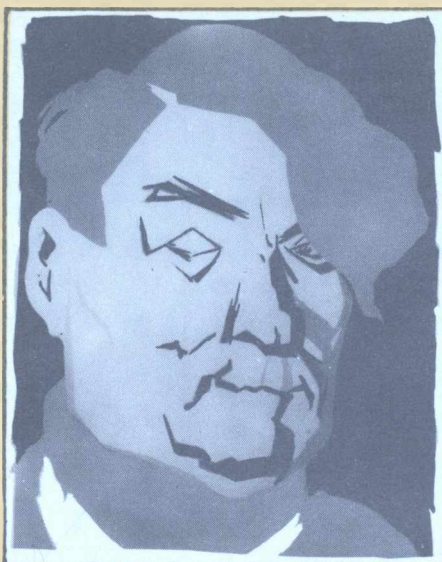

— Umblă pisica pe alimente!!
— Nu-i nimic, așa cel puțin nu umblă șoarecii pe ele...

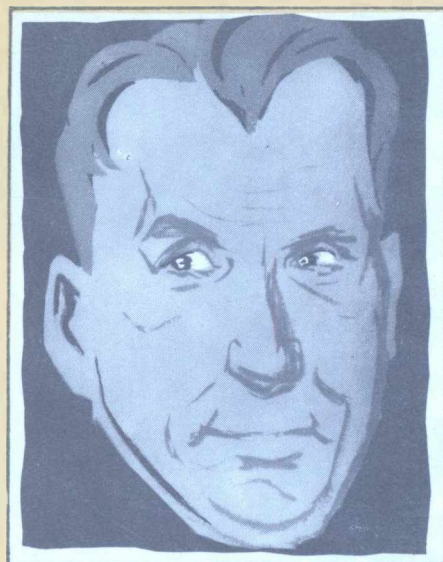
Desen de MIRCEA CAPĂȚĂ

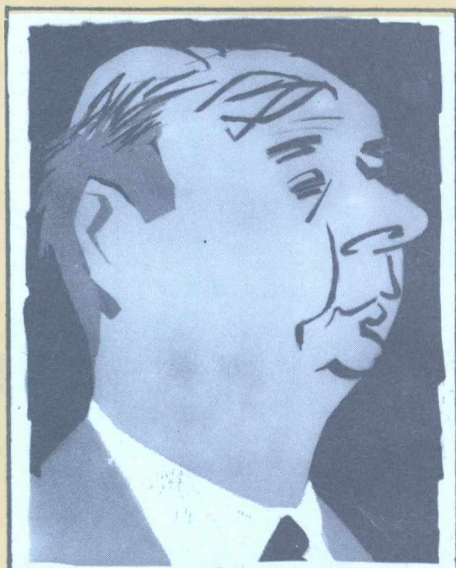
GION, văzut de caricaturistul sovietic V. Goreaev

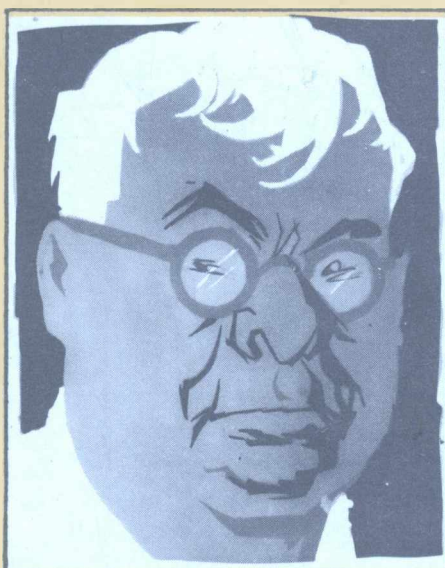
Scriitorul BORIS POLEVOI

Fruntașul în producție LEONOV

S. ZIMENKO
redactor-șef al revistei „Iskustvo”

Scriitorul VSEVOLOD IVANOV

VALENTINA OSEAKOVA
șefă de echipă la colhozul
„Maxim Gorki”

De-un timp încoace, pictoru-amator
Din cercul de pictură... (nu contează!)
Stă aplecat pe pînză și lucrează.
Cu toate-acestea nu prea are spor.

În migăloasa-i artă e-ajutat
De un maestru, membru-al Uniunii,
Ce-ncurajînd sau corectînd pe unii
Descoperă penelul talentat.

Culoarea cade greu pe șevalet
Și-abia se conturează vreo figură.
Maestru-și trece mina prin frizură
Dînd sfaturi prețioase, pe concret.

Dar orișice detaliu terminat
Se strică în secunda următoare...
Ciudat! Cu-atît mai mult, cu cît se pare
Că tînrul e foarte talentat!

— De ce greșești mereu? Nu te-nțeleg!
(I-a zis maestrul plin de-ngăduință)
Iar el, zîmbînd: — E cu bună știință:
Aș vrea să stați cu mine-un an întreg!

STELIAN FILIP

DESPRE VEHICULE

Vehiculele sînt niște mijloace de transport care se utilizează în comuna Pisc, din raionul Brăila, pentru deplasări — pe uscat sau pe apă — în diverse localități din același raion. Printre vehicule se numără: șalupele, vacile și incorectitudinile.

Șalupa, pe valuri, saltă ușor...

De la Gostat Galați pînă la G.A.S. Pisc se poate ajunge la timp cu orice fel de vehicule. Dar „vehiculul” care a sosit cel mai la timp a fost o... revizie contabilă.

Această revizie a constatat, între altele: folosirea autoturismului gospodăriei în scopuri personale, folosirea nerațională a autocamioanelor precum și inutilitatea unei... șalupe, a cărei folosire neeconomică a prejudiciat gospodăria (adică a băgat-o... la apă) cu multe mii de lei).

Definitiv: Șalupa e o mică navă.
Concluzie: Tovarășii de la G.A.S. Pisc au rugat, în spirit autocritic, forul lor superior: Dați-ne o sancțiune și pentru faptul că am utilizat în pagubă această navă! Iar forul superior a răspuns: Na-vă! Și le-a dat.

Vehiculele incomode: vaca și vițelul

Comisia de revizie a mai constatat că tovarășul Rădulescu Vasile,

mecanic-șef la G.A.S. Pisc, și-a crescut și și-a hrănit o vacă și un vițel, proprietate personală, în grajdul gospodăriei și cu furajele gospodăriei.

Cu aceste „vehicule” incomode — vaca și vițelul — tovarășul mecanic-șef a ajuns la o „destinație” la care nu se gîndise. A ajuns la... a i se imputa costul furajelor consumate din avutul gospodăriei.

Avea, va să zică, vacă, dar... mulgea gospodăria.

Alte mijloace de transport

La G.A.S. Pisc s-a ajuns... departe și prin alte mijloace. Prin „neglijențe în ținerea evidenței clare a mijloacelor de bază; prin investiții și reparații capitale fără finanțarea și documentația respectivă care au dus la deturnări de fonduri”.

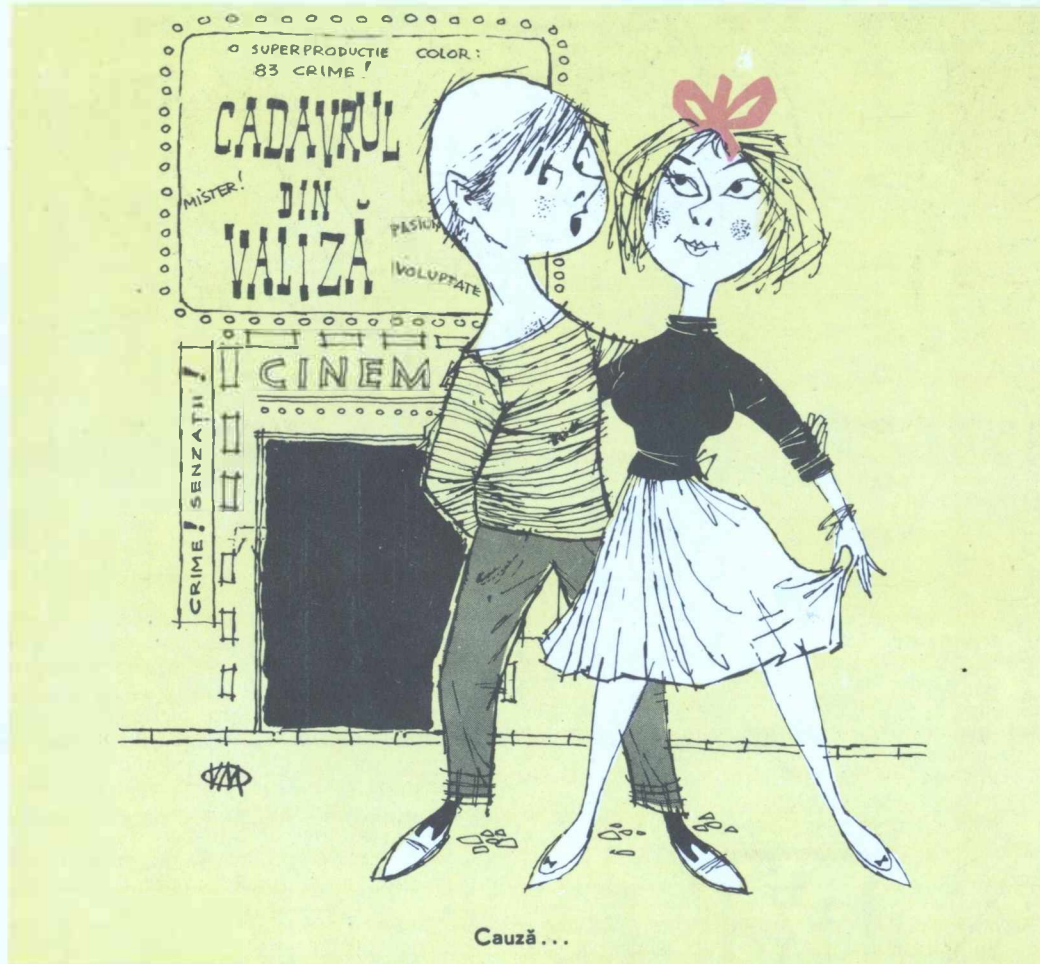
Adică, mai bine zis, la G.A.S. Pisc nu s-a mers departe. S-a mers... prea departe.

Dar cum orice călătorie are haz numai dacă e făcută dus și întors, înseamnă că această... ducere la deturnări de fonduri se va... întoarce asupra celor ce-au comis-o.

CRISTEA BOLDU

DIN ZONA DOLARULUI

Cinematografia americană contribuie din plin la creșterea criminalității infantile în S.U.A.

ÎN CÎTEVA RÎNDURI CARE TE PUN PE GÎNDURI

Bucuroși

Guvernul de la Bonn nu pierde prilejul să susțină că reînființarea Bundeswehr-ului nu este o măsură forțată și că tinerii vest-germani sînt bucuroși să se înroleze în noile unități militare din Germania occidentală. În același timp, numai într-o lună au fugit din Germania occidentală în R.D.G. atîția tineri, cîți intră într-o unitate militară, mulți din ei fiind chiar soldați din Bundes-

Lovituri...

În Anglia, boxerii îmbătrîniți pot să se bucure că, în sfîrșit, s-a găsit și pentru ei o sursă de venit ca să nu moară de foame: doctorii Byron și Daniel au anunțat că cumpără și plătesc bine craniile de boxeri, dacă aceștia au suferit lovituri în cap. Plata se face anticipat, livrarea craniului se face după moartea boxerului. Așa că, în prezent, boxerii bătuti în cap pot fi sincer invidiați

Desen de C. FLORIAN

S-au lecut

Naționalizarea recentă a farmaciilor în Republica Arabă Unită a făcut posibilă scăderea prețului medicamentelor cu 25%. Era „beneficiul” unor firme străine. Acum firmele sînt nemulțumite că au rămas fără acest beneficiu. Iar beneficiarii noi sînt mulțumiți că au rămas fără aceste firme. S-au lecut de beneficiari din străinătate...

Ora exactă

La Baumholder (R.F.G.), doi soldați americani au atacat un student, șterpelindu-i ceasul. Prinși asupra faptului, vinovații au declarat cu inocență că... îi interesa cît e ceasul. Studentul în chestiune pretinde însă că îi interesa la fel de mult și cît este... pantalonul, deoarece l-au și dezbrăcat. Purtătorii „civilizației” înaintate americane în Europa înapoiată!! Să nu-ți stea ceasul?

Statistică...

Statistica poate stabili cu ușurință cîte automobile se fabrică într-un an, cîte se vînd într-un an, cîte se cumpără, cîte se repară, cîte se dau la fier vechi. Statistica americană a reușit, în sfîrșit, să stabilească și cîte automobile se fură într-un an: anul trecut, în S.U.A. s-au furat 17 480 automobile. O comisie specială de statistică a umblat prin toată țara și a cules date pentru stabilirea acestei cifre. Anul acesta, comisia și-a încetat activitatea și nu mai umblă. Gurile rele spun că i s-ar fi furat mașina...

nebatuți în cap, ramine tot bataie de joc.

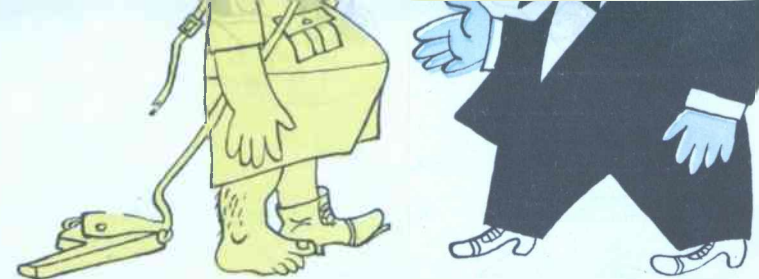
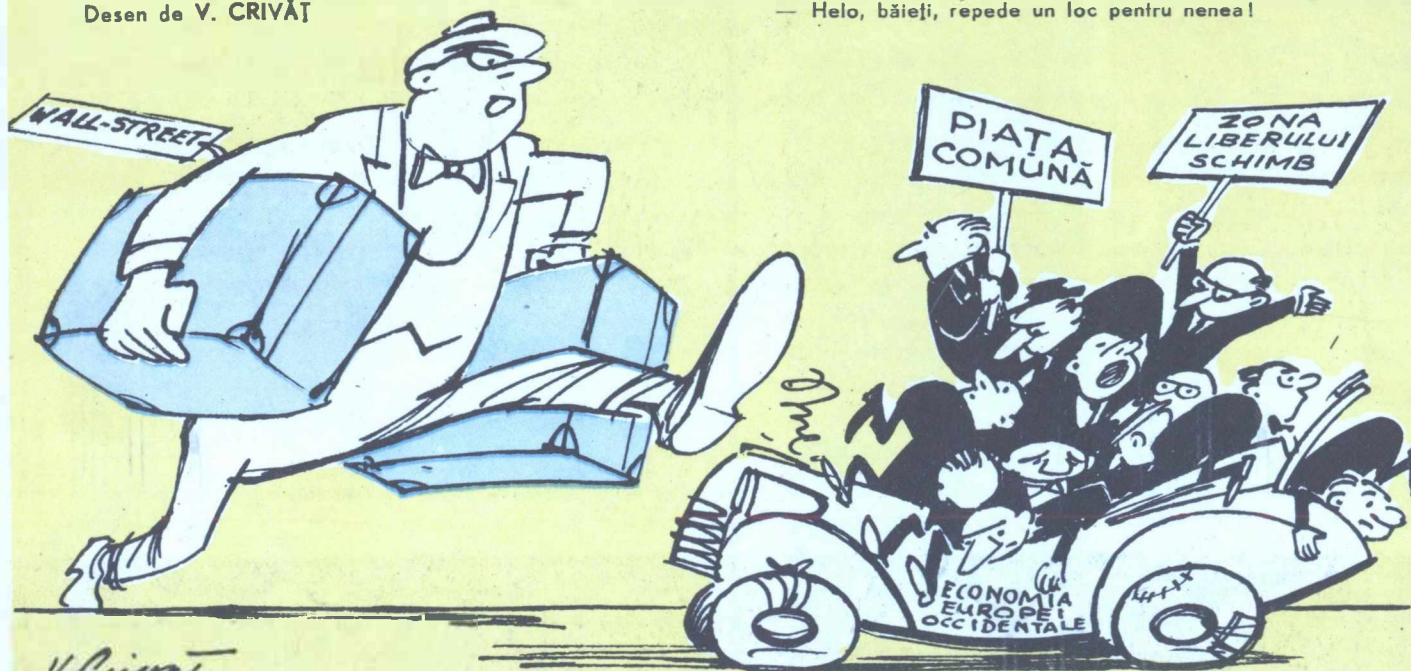
Dispărut fără urmă...

În 1958, la Andora, s-a întîmplat o mare nenorocire: a dispărut fără urmă ministrul de finanțe al țării. În aceeași zi însă s-a întîmplat o nenorocire și mai mare: o dată cu ministrul, a dispărut și tezaurul ministerului de finanțe. De curînd, ministrul a reapărut viu și năvătămat pe meleagurile Andorei. Dar tezaurul n-a mai apărut pe nici un meleag. Cercetările au arătat că tezaurul a fost cheltuit de Excelența sa la... o nuntă, în străinătate. La întoarcerea în patrie era cît p-aci să fie învinuit de furt. Dar acest lucru nu l-a permis protectorul său, primul ministru Francisco Cairat. A făcut ce-a făcut și iată că fostul ministru de finanțe nu mai e învinuit de hoție. E învinuit de cleptomanie. Iar cleptomanul nu-i hoț. E bolnav. Acum să vedem cît de mult ține prim-ministrul la el: dacă ține mult, mult de tot, poate-i acorda și un ajutor de boală!

Saloane de bal?

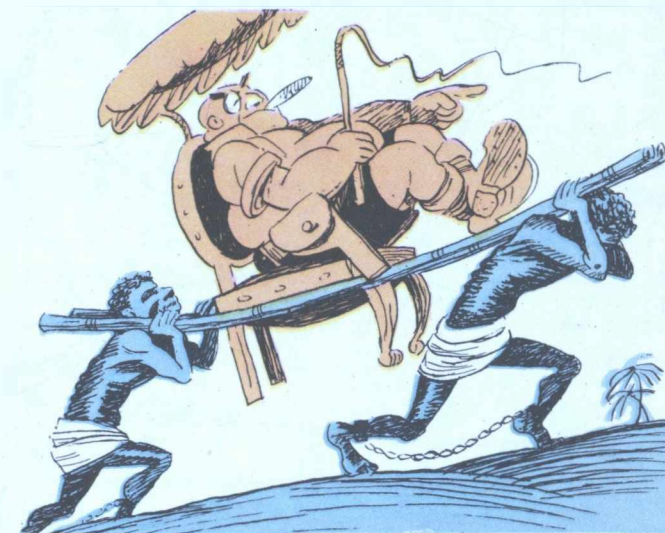
La Grenada a avut loc recent un bal pentru lansarea celor mai recente dansuri mondene de peste ocean. După cum se anunță, la sfîrșitul balului, s-a totalizat un număr de 42 răniți. Ziarele scriu totuși că noile dansuri au o mare priză în public și că, în consecință, se arată necesară mărirea capacității saloanelor de dans. După cît se pare însă, se arată și mai necesară mărirea capacității saloanelor de... spital!

Desen de V. CRIVĂT

- De unde vii?
- Cum de unde vin? Din Africa!

Desen de I. SĂCEV (din „Krokodil”)

„Import”, în trecut...

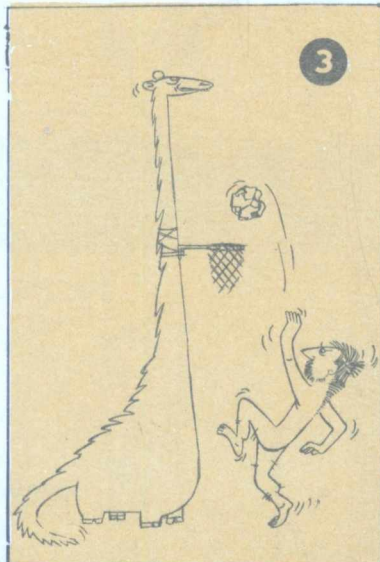
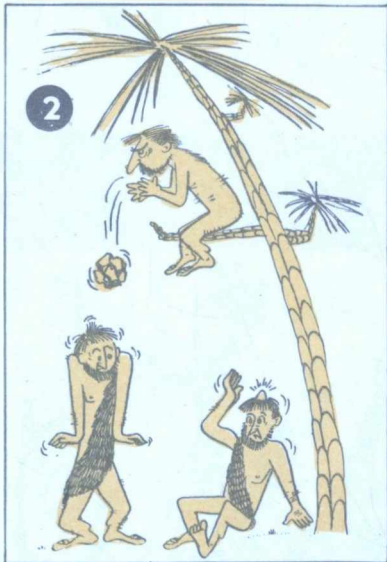
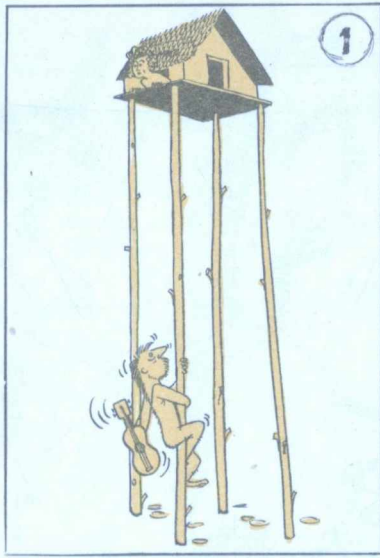

....export”, în prezent!

PREISTORIA SPORTULUI

de N. CLAUDIU

- 1) Gimnastica a apărut în epoca locuințelor lacustre
- 2) Antrenament pentru jocul de cap în fotbal
- 3) Baschet
- 4) Cum s-a născut înotul de performanță

Gogulici

Gogulici al nostru vrea
Un costum frumos să-și ia.
De-astă iarnă s-a decis
Să-și ia unul gri deschis.
Cum câștigă binișor
Lucrul ăsta-ar fi ușor,
Însă vezi că Gogulici
Are-o droaie de amici
Și amicii îl răsfață;
Spun că e băiat de viață
Care știe să petreacă....
(Nu se-ncurcă cu-o cinzeacă),
De-ai-a deci, e foarte clar,
Stă costumu-n galantar,
Iar el spune: „Frățioare,
Mi-l iau luna viitoare!”
Însă astăzi s-a decis:
Își ia haine gri deschis,
Fiindcă simbătă, la patru,
Este invitat la teatru,
Iar spre seară, pe răcoare,
Poate iese la plimbare.
Deci când și-a luat chenzina
Și a părăsit uzina,
El, cu buzunarul plin,
S-a-năreptat spre magazin,
Când deodată s-a trezit
Cu amicii c-au sărit,
Îndreptându-l spre bufet...
— Nu încingem zaiafet!
A spus tare Gogulici
Către mulții lui amici.
— Una mică,
Gogulică!
Și-apoi, în continuare,
Una mică,
Una mare,
Mititei
Cu ardei,
Pînă cînd,
Rînd pe rînd,
Cele „mari” și cele „mici”
I-au făcut pe Gogulici
Să observe, bată-l sfîntul,
Că în pungă-i suflă vîntul.
.....
Simbătă de dimineață,
Abătut și tras la față,
Apelează Gogulici
La iubiții lui amici
Ca să-i dea (ei și-au făcut)
Un costum cu.... împrumut.
De i-au dat ori ba, nu știu;
Ce-am aflat eu mai tîrziu
E că simbătă, la patru,
Gogulici n-a fost la teatru;
A stat incuiat în casă,
După-masă,
Și dormind văzu în vis
Doar costume „gri deschis”,
Elegante, mari și mici,
Îmbrăcate pe... amici.

ION RUȘ

SPECTACOLE ÎN PARADIS

desene de V. VASILIU

— Costică, iar ai fost la cinema?

„Omul care aduce ploaia...”

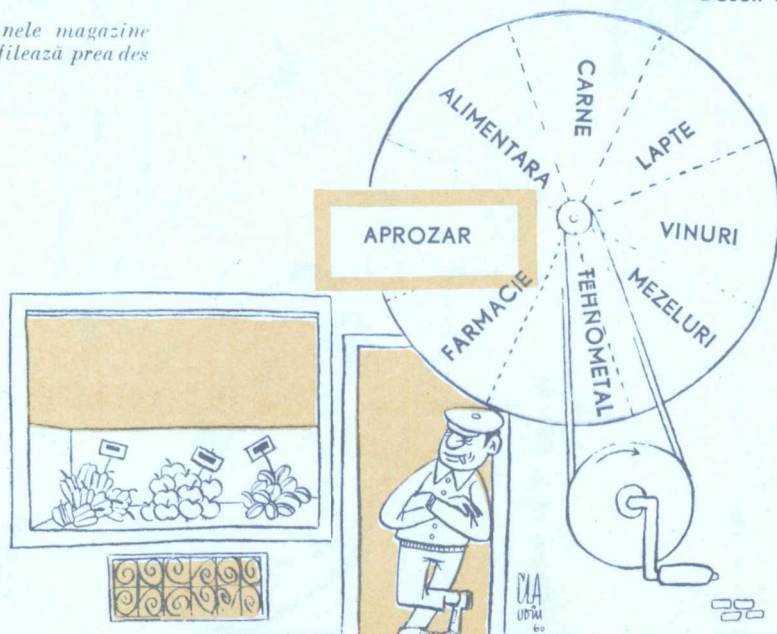

„Film pentru copii...”

Cînd unele magazine se reprofilează prea des

Desen de C. NICOLAE

PROIECT DE FIRMĂ ROTATIVĂ

PÎNĂ LA STAȚIA TERMINUS

Cetățeanul care urcase în troleibuz îl întrebă pe taxator:

— Mergi numai pînă la Școala Iancului?

— De ce să meargă numai pînă la Școala Iancului?

— Pentru că pe troleibuzul care a trecut, așa scrie: „Școala Iancului“.

— Dar pe al nostru scrie?

— Nu!

— Atunci? Mergi pînă la capăt. E limpede? Pînă la terminus. La Vatra Luminoasă. Dumneavoastră nu vreți să mergeți acolo?

— Ba da... adică nu tocmai...

— Păi vedeți? Ba da... ba nu... dacă nu știți dv. eu de unde să știu?

Și către mine:

— Trebuia să mă facă mama „șpicher“. Toată ziua dă-i cu gura. Dacă ar ști oamenii că nu-mi place de loc să deschid gura. Ajung amețit acasă... Tovarăși! urmează stația Moșilor... încrucișare cu tramvaiul 1 spre Colentina sau spre Abator... Nu încurcați stațiile... Spre Colentina este pe dreapta. Nu aruncați biletele pe jos. Aveți cutii.

Și iar către mine:

— Vă spun eu: nu e treabă ușoară. Zic unii: iei bani și dai bilet. Dar trebuie să-l întreb pe om pînă unde, că doar nu este obligat să știe cît costă pînă la stația cutare. Așa i-am obișnuit eu pe călători. Că pe urmă încep discuțiile și mie, nimic nu mi-e mai urît decît să-i dau toată ziua cu gura. Și așa... tac ce tac... dar tot ies

năucit din „tură“. Alo! tovarășe, dv. ați luat bilet pînă la Traian!

— Și n-am voie să cobor aici?

— Ba da, dar pînă aici trebuia să plățiți numai 40 bani.

— Atîta pagubă...

— L-ați văzut? Parcă-l auz cum se plînge: mi-au luat 60 bani pentru trei stații. Parcă i-am luat cu forța. Eu, de felul meu... Urmează stația Traian, încrucișare cu tramvaiele 7, 13 și 14 care te duc spre Gara de Est sau Piața Unirii...

servieta nu e a dumneavoastră? Ați văzut? Sînt unii uituci... și pe urmă numai îi auzi că strigă: cine mi-a furat servieta? Dacă ar fi să te pui cu ei în gură ai ajunge la conflicte. Numai că eu îi las să vorbească, că nu-mi place să întind vorba. Dacă aş sta să discut cu fiecare... Stația Mihai Bravu... Incrucișare cu 26 și 27... merg la... Șoferul pornise și ușa se închisese:

— Ați văzut? Așa îmi face cîte unul, că nu-i chip să deschid gura și călătorii pot să creadă că-s mut sau că... Să vedeți ce am pățit sîmbăta trecută cu unul grăbit... Da... am ajuns. Aici e Vatra Luminoasă, stația terminus. La plecare stația e pe partea cealaltă, unde e „arteziana“. Bună idee cu apa asta... Să beți, că-i rece...

Aștept resemnat:

— Acuma îți cere să ai 7 clase ca să fii taxator și pentru controlor trebuie să fii bacalaureat. Așa și trebuie. Lumea a devenit mai pretențioasă. Trebuie să știi să explici, să dai lămuriri. Auzi pe cîte un taxator cum îi turuie gura, că ție mai mare dragul... Nu-i stație, tovarăși, nu pot să deschid ușa. Facem încrucișare aici, că se repară strada. Am vorbit cu deputata, a ieșit, lumea la muncă patriotică, repară pavajul. Aveți răbdare, stația e mai încolo. Alo! Tovarășe...

Poate că la înapoiere aveți norocul să dați peste mine să vă spun cum a fost cu șoferul de sîmbăta trecută... Ce-i, tovarășe Lenuța? Mergi, merge, cu curățenia? Facem mașinile lună... Auzi, Lenuțo? Sîmbăta trecută...

Mă îndepărtasem, iar la înapoiere n-am avut... norocul să dau peste omul meu. Îmi pare rău! Așa că nu știu ce s-a întîmplat sîmbăta trecută. Dar poate că-l mai întîlnesc.

Numai să aibă chef de vorbă, că de felul lui nu prea are.

S.M. RUSU

Toamna Subiectivă

de CONSTANTIN OTTESCU

*Anotimpul cel mai anost poate
Iar s-a coborît în peisaj.
Cenușul lui cuprinde toate,
De la cer și pînă la pavaj.*

*Arămie? Vă-nșelați amarnic!
Doar la țară sau cel mult în parcuri,
Unde Eroși triști întind zadarnic
Coarda invizibilă la arcuri...*

*A ajuns să-mi pară rău de muște!
Uite, vezi, simptomul este grav!
Cînd regrete de-astea încep să muște
Sau ești pesimist sau ești bolnav...*

*Te trezești mai greu de dimineață...
Miercuri m-am certat cu draga mea...
M-a cam obosit... și-i certăreață...
Pe cuvîntul meu, nu mai mergea!*

*Ploaia leagă cerul cu pămîntul
Cu dungi oblice și paralele,
Și, dacă nu-l lași să intre, vîntul
O să zgîlție de jaluzele...*

*Zgribulit afară, pietonul,
Vai de el cînd toamna udă l-o...
Prinde-n stradă... Sună telefonul,
Să răspund, scuzați, vă rog!*

— Alo?

*A tu ești! Da, sigur... știu, așa e...
Discutam cu niște cititori
Stai să-l mut în cealaltă odaie...
Rămăsesem cred la trecători.*

*Atmosfera-ntreagă își dezbracă
Șuba ei hipercaniculară,
Toamna poate la-nceput să treacă
Drept un vag sfîrșit de primăvară.*

*Uite: printr-un loc mai lăturalnic
Zăbovesc îndrăgostiți prin parcuri
Unde Eroși mici întind șăgalnic
Coarda invizibilă la arcuri...*

*Merg cu draga mea la teatru... are
Ea bilete... Nu mai sînt certat;
Ea era în fond și-n fapt cel care
Adineauri mi-a telefonat.*

— Uite-l! Ăla e Vasiliu. Ia-l...

— Îți mulțumesc pentru sprijin!...

Desen de ADRIAN DRAGOMIRESCU

Eu is totul!

Ați fost vreodată la Timișoara? Nu? Trebuie să mergeți neapărat. E un oraș tare frumos. Are teatru, operă, cinematografe spațioase, școli superioare, școli inferioare și un Centru școlar silvic. Director: tovarășul Vancea Aurel. Cu alte cuvinte, el se află în... centrul conducerii școlii silvice, care este o adevărată pepinieră de specialiști în domeniul forestier. Dar să nu credeți că am de gând să scriu despre scopurile silvice ale acestui centru școlar. Nu! Ci despre tovarășul Vancea Aurel care, din păcate, în afară de calitatea de director nu are și alte... calități.

Poate vi se pare curios cum e posibil ca un om în toată firea să aibă doar o singură calitate, când se știe că de obicei se găsește loc pentru mai multe!

Am să vă fac o mărturisire. Și mie mi se pare curios. Dar în cazul de față așa stau lucrurile. Mai bine zis așa stă Vancea Aurel. Cu o singură calitate. Acea de director! Asta l-a făcut (nu se știe de ce) să creadă că poate să folosească, mă rog, dacă nu mereu, dar măcar din când în când metode (nu multe, câteva!!) neindicate față de corpul didactic al școlii (ceea ce nu-i indicat) sau să muncă... că de unul singur de parcă problemele școlii ar fi niște treburi personale, care bineînțeles nu se rezolvă în colectiv.

Să nu credeți însă că omul nostru nu știe ce face. Știe foarte bine. Într-o dimineață și-a zis: însurat sînt? Sînt! Nevastă am? Este! De ce să n-aducă și ea un bănuț (eventual câteva sute de lei) în căsuța noastră dragă? Tare bine ar fi să se angajeze „pe undeva”! Dar de ce să se angajeze „pe undeva” când pot s-o angajeze chiar eu aici, la școală? Nu-s director? Is! Dar soțul... soției mele nu-s tot eu? Tot! Și pe urmă dacă se spune că eu am făcut-o fericită, eu am s-o fac și... bibliotecară.

Și a făcut-o! A adus-o la bibliotecă direct de acasă, a încadrat-o... direct cu maximum de salarizare și apoi i-a mai dat direct și

cîteva premii (nu școlare, ci d-alea în bani) că deh! cine altul poate s-o cunoască mai bine, cine altul poate s-o aprecieze mai obiectiv, dacă nu el — soțul și directorul ei — care o cunoaște încă de pe vremea cînd era domnișoară și cînd nici nu visa că va deveni șefă peste toate cărțile bibliotecii Centrului școlar silvic Timișoara.

Iată însă că scurta noastră povestire trebuie să se mai lungească deoarece mai e ceva de spus. E de spus că directorul Vancea a aprobat — se bănuie în urma unor scene de familie, — ca soția și totodată subalternă sa pe linie administrativă, să încaseze retroactiv o diferență de salariu în sumă de... (asta nu mai contează) pe care nu era în drept s-o primească (asta contează!!). A avut bibliotecara Vancea nevoie de nisaiva bani în plus? Nimic mai simplu. A făcut femeia o cerere de diferență de salariu, apoi a înaintat-o reglementar soțului și i-a spus: „Ori aprobi, ori nu-ți mai fac clătite cu dulceață!”

După acest ultimatum gastronomo-financiar, acasă, pesemne au mai avut loc și alte discuții, că așa e acasă uneori (vezi cazurile cunoscute) și a doua zi, pe cererea cu pricina — sus în colț, pe stînga — a apărut un albatru „Se aprobă”, scris citeț și semnat: director indescifrabil. Dar indiferent de acest amănunt caligrafic, important este că banii au fost primiți de soția sa în cele mai bune condiții și că în această privință nu există nici o îndoială.

De asemenea, se pare că nu există nici o îndoială că Vancea Aurel, fiind director de școală silvică, unde toată ziua se vorbește numai de pomi și păduri, s-a lăsat influențat de proverbul... forestier: „Nu-i pădure fără uscături”, care i se potrivește ca o... mânășă.

O mânășă care, deși i se potrivește... n-o să-i vină bine.

DAN MANOLESCU

0 inscripție gresită

Doritor de a cunoaște
Frumusețea fărăi mele,
Severinul, Hunedoara —
Cu furnalele spre stele, —
Deva, Sarmisegetuza —
Cu trecutul ei vestit —
Am pornit cu o mașină
Într-un raid amănunțit.

Mănăstiri, cetăți romane,
Turnuri cu relicve rare
Și clădirile moderne,
Toate scînteiază-n soare...
Dar la un drumeag, șoferul
Supărat ne-a anunțat:
— Nu putem merge-nainte,
Fiindcă drumul e blocat!

Uite, scrie-aici pe tablă:
„Atențiune, cetățeni!
Drumul înspre Piatra-Albă
Petroșani pînă-n Poieni
E distrus complet. Șoseaua
E-nfundată, părăsită,
Astfel că deocamdată
Circulația-i oprită!”

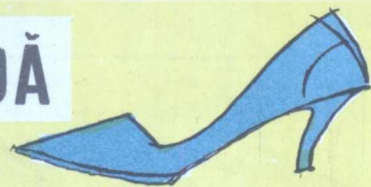
— Ce ne facem? Zece ceasuri
S-o pornim iar înapoi?
Trebuie prin Caransebeș
Să ajungem la Pleșcoi...
Dar deodată e-o mașină
S-a oprit un moș duhliu
Ce ne-ntrebă: Nu-i mai bine
S-o pornim spre Tirgu Jiu?
— Păi, pe tablă-i scris că drumul
E stricat la Petroșani.
— Dă-o dracului de tablă,
Drumu-i bun de cîțiva ani,
Reparat și practicabil,
Numai firma-i de pripas
Și cum sfatul n-a mai scos-o
Tot acolo a rămas.

Zilnic țara-i mai bogată,
Zilnic „crește” cîte-un bloc,
Numai firma cu pricina
Stă de-ațiția ani pe loc.
De aceea, dați-mi voie —
Nu c-aș fi un om bizar —
S-adresez o rugăminte
Către sfatul popular:
— Vă implor, nu scoateți tabla,
Dorul meu e categoric,
E mai bine ca s-o treceți
Drept un monument istoric;
Vrem s-o vadă toată lumea
Și să-nvețe an de an
Unde duce neglijența!
Vă salut,

Titus Crișan
P. conf. ION PRIBEAGU

CE ÎNCĂLȚĂMINTE E LA MODĂ

În toată țara e la modă să se poarte... încălțăminte bună.

Interpretând în mod original această preferință a cetățenilor, unele unități producătoare dau uneri încălțăminte cam... demodată.

În materie de modă se mai constată și alte aspecte. De exemplu, încălțăminte fiind destinată picioarelor, nu poate să existe încălțăminte fără picioare, — dar, în schimb, există ateliere unde încălțăminte e confecționată sau reparată... fără cap.

La Tășnad, încălțăminte pe măsură

În localitățile din regiunea Oradea, cantitățile și sortimentele de încălțăminte, necesare pe piață, le asigură U.R.C.C. Oradea (Uniunea regională a cooperativelor de consum) al cărei principal furnizor e I.C.R.T. și printre ai cărei furnizori secundari se numără și cooperativa „Încălțăminte” din Tășnad.

Cooperativa „Încălțăminte” din Tășnad se remarcă prin deosebita grijă ce o poartă anumitor cumpărători pe care alte întreprinderi îi nesocotesc.

De exemplu, persoanele care au amândouă picioarele în stînga sau amîndouă picioarele în dreapta, precum și persoanele care poartă,

la un picior numărul 40, iar la altul numărul 43, — pot cumpăra cu încredere produsele cooperativei din Tășnad care pune, uneori, în vânzare, perechi de pantofi alcătuite din doi pantofi de stîngul sau din doi pantofi de dreptul, precum și perechi alcătuite dintr-un pantof mai scurt și unul mai lung.

Cetățenii care poartă asemenea încălțăminte nu merg bine, pentru că serviciul de expediție al cooperativei... schiopătează.

Ce se poartă la Tîrgoviște

La Tîrgoviște se poartă... cu vorba clienții de către responsabilul Constantinescu Gheorghe de la secția comenzi nr. 17 a cooperativei „Încălțăminte”, comasată actualmente cu cooperativa „Sirguința”.

Cetățeanul Gogoșe Stelian, salariat la Miliție, e purtat două luni pentru confecționarea unei perechi de cizme; cetățeanul Popescu Gheorghe de la Uzina metalurgică — neputînd purta pantofii ce i-au fost confecționați prost — e purtat multă vreme pe drumuri pînă să i se restituie banii; iar cetățenii Ciobanu Teodor și Jalbă Constantin de la T.A.P.L., după ce sînt purtați luni de zile cu „vino miine”, renunță să-și mai facă pantofi la numita unitate.

Stirile despre acest mod de-a se purta al responsabilului, sînt purtate pînă la forul superior respectiv, care... îl scoate pe maestrul cizmar Constantinescu Gheorghe din funcția de responsabil de secție, înlocuindu-l cu un maestru cizmar, croit după alt calapod.

Moda la Onești și la Tîrgu Ocna

La Tîrgu Ocna, cînd responsabilul Huruhi Nicolae de la cooperativa „Munca” e prins vînzînd pe piață unele sortimente de încălțăminte cu supra-preț, e moda ca el să fie... încălțat, apoi condamnat — pețru speculă — la un an închisoare.

După executarea pedepsei, Huruhi Nicolae se întoarce la casa lui, adică tot la cooperativa „Munca”, deoarece aceasta e instalată chiar în casa lui, pe str. I.V. Stalin nr. 13, proprietate pe care și-a agonisit-o din comerțurile sale de fost mare negustor și fost proprietar de multe cîrciumi.

De data aceasta, Huruhi Nicolae lansează, la cooperativa „Munca”, o modă nouă: el, „umil” lucrător, iar nevastă-sa (care... nu e de meserie) pusă în frunte, ca... responsabil!

Cînd această schimbare de... piele începe să bată la ochi, soții afaceriști Huruhi se mută din Tîrgu Ocna la Onești, unde izbutesc să se strecoare în cooperativa „Meseriașii progresiști” și deschid o

secție de încălțăminte, în... casa lor din str. Oituz nr. 62 (că a avut grijă Huruhi să aibă și în acest oraș o proprietate), camuflîndu-se tot așa: el, lucrător anonim, iar nevastă-sa (... care nu e de meserie) tot... responsabilă, — și continuînd să facă aceleași matrapazlicuri: afaceri și speculă.

Din această muncă cinstită, hoții Huruhi (pardon: soții Huruhi) reușesc să agonisească — în scurt timp — următorul modest trusou: trei garnituri de mobilă în valoare de 7—8000 de lei, aparate de radio de 3—4000 de lei, acordeoane de 2—3000 de lei pentru copilași, ceasornice de aur pentru toți membrii familiei, ceas cu pendulă, covoare, haine și rochii din stoffe scumpe, precum și o... motocicletă.

Iar cum moda merge mereu înainte, merge și... vestea despre aceste fapte pînă la Uniunea regională a cooperativelor meșteșugărești Bacău, care (atențiune!) „ia măsuri”. Doamna soție Huruhi Maria, necunoscînd nici un fel de meserie și nefiînd... cooperatoare, e scoasă din... cooperativă (și din funcția de responsabilă), iar domnul soț Huruhi Nicolae continuă să fie cocoloșit (adică să fie menținut) în cooperativă, ca... lucrător.

Cu alte cuvinte, la cooperativele de încălțăminte din regiunea Bacău e la modă șevroul, iar la U.R.C.M. Bacău se poartă... tovalul.

C. CRISTOBALD

NEHOTĂRIȚA

CUMPĂRĂTOAREA: — Alții nu mai aveți?
VINZĂTORUL: — Poate vă plac ăștia ?!

Desen de GH. GHIRIAC

SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT

Natalie

Un sport foarte agreat la Predeal e natația, sau, cum i se spune în grai popular, înotul. Acest sport poate fi practicat în cele două blocuri ale complexului școlar din localitate, care au fost reparate recent de T.R.C.L. Orașul Stalin.

Așa de bine au fost reparate încît în multe încăperi... plouă. Plouă prin lavanele etajelor și prin țevile diverselor instalații. Plouă atît de bine, încît se formează în încăperi adevărate lacuri, în care se poate înota admirabil.

Spre a se reglementa în mod sportiv funcționarea acestor bazine de înot, Sfatul popular al regiunii Stalin — sesizat de *Urzica* — a numit o comisie de... arbitri, alcătuită din tovarășii: secretar Bucur Ștefan, Szigeti Ernest și directorul Albert de la Întreprinderea de construcții nr. 3.

În încheierea misiunii sale, comisia a depus un raport. În acest raport, comisia... o scaldă.

Zice: „S-au luat măsuri să se facă reparațiile care n-au fost executate în condiții optime, și anume numai cele prevăzute în devizul de lucrări”.

Adică... ploile nefiînd prețuite în deviz, stricăciunile lor vor fi rezolvate probabil... benevol.

Atletism

La Roșorii de Vede a fost proclamat... campion la sărituri tovarășul contabil-șef Alexandrescu Eugen de la „Agrosem”.

El sare... pe fereastră, în biroul șefului unității, apoi sare de la un sertar la altul cotrobăind prin lucrările altora.

Cînd e „lăudat” (în ședințe speciale) pentru aceste sărituri, tovarășului campion îi... sare țandăra și refuză, cu modestie, să-și recunoască orice merite atletice.

Impresionați de atîta modestie sportivă, colegii săi țin să-i sară în ajutor și îl sfătuiesc (prin intermediul *Urzicii*) să se lase de acest... sport.

C. COSTACHE

SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT

Dragă Urzico

URZICO,

Pe lângă spitalul cel vechi din Fetești s-a plănuț un așezămint medical modern, a cărui construcție a fost inițiată în 1958. Chiar în acel an, clădirea a fost ridicată din roșu. Dar... tot așa a și rămas. Apoi au început s-o degradeze intemperiiile.

Abia în toamna 1959 s-a grăbit secția sanitară regională să acorde... numai jumătate din suma necesară terminării construcției. Intrucât construcția nu avea la bază și un proiect în toată regula, nici cea sumă n-a putut fi, legal, folosită.

Și s-a pornit să se facă proiect. Dar fiind gata proiectul abia la sfârșitul anului bugetar, jumătatea de sumă tot n-a mai putut fi utilizată, nemaexistând pentru ea „finanțare“.

Cînd, adică, erau bani, nu era proiect, iar cînd a existat proiect, n-a mai fost „finanțare“. Iar acum sîntem în toamna lui 1960, — și clădirea e tot neterminată.

Dar ar mai putea fi terminată, fiindcă mai zice o vorbă că... toamna se numără bobocii.

Banciu Gh. Constantin
Fetești
reg. Constanța

URZICUȚO,

Nu știi dacă te pricepi la tehnica... metalo-casnică și dacă știi ce-i o... piuliță de trotinetă, — dar știu că tovarășii de la cooperativa „Metalo-Casnică“, Unitatea nr. 18 (din șoseaua Ștefan cel Mare colț cu calea Dorobanți) s-au... priceput să ceară 20 de lei, apoi să lase mai ieftin, la 10 lei, pentru o reparație de 2 lei.

M-am dus la acest atelier cu o trotinetă căreia i se slăbise axul roții. Trebuia să se adîncească; la strung, ghiventul unui șurub de 8 milimetri și să se facă o piuliță nouă. Pentru trebșoara asta, mi s-au cerut întii 20 de lei — „fără bon“ — (precizez că întreaga trotinetă,

nou-nouță, costă 31 de lei), apoi mi s-a făcut favoarea să plătesc numai 10 lei — „cu bon“.

Mai adaug că, pentru a ajunge la acest rezultat, am fost purtat pe drumuri timp de patru zile, de la 27 pînă la 31 ale lunii.

Notînd cele de mai sus în condica de reclamații a unității, aud că faptul a avut efect; conducerea cooperativei a aplicat următoarele sancțiuni: responsabilul unității, Iane Ionescu, a fost sancționat cu mustrare verbală, strungarul Burdeanu Alexandru cu mustrare scrisă, iar strungarul Poncu Nicolae a fost îndepărtat din cooperativă.

Cred că sancțiunile sînt juste. În loc să facă piulițe, numiții... băteau apa în piuliță. Și pentru că, la acest atelier, se cereau 20 de lei pentru un șurub, a fost cazul să se... strîngă șurubul.

Gavrila Ungureanu
str. Paul Greceanu nr. 26 A
București

URZICUȚO DRAGĂ,

Ai carte, ai parte.. zice proverbul, dar degeaba ai... cărți, dacă n-ai parte să le și citești.

Avem destule cărți (mii de volume) la biblioteca orășenească din Palatul Culturii „Ștefan Gheorghiu“ din localitate, dar unele dintre aceste cărți nu pot fi citite. Sau... lipsesc (fiindcă cei ce le-au împrumutat „pentru zece zile“ nu le restituie cu lunile) sau sînt atît de deteriorate — lipsindu-le începutul ori sfârșitul sau fasciculele întregi de pe la mijloc — încît numai a cărți nu mai seamănă.

Dacă ceri una din cărțile: „O tragedie americană“ de Dreiser, „Pe Donul liniștit“ de Șolohov, „Ana Karenina“ de Tolstoi sau „Vulpile în vie“ de Feuchtwanger, — nu le poți obține; ba au fost împrumutate și n-au mai fost restituite, ba erau atît de rupte încît conducerea bibliotecii a fost nevoită să le scoată din uz. (Le-a

scoș din uz, dar alte exemplare, în locul lor, n-a procurat).

Cartea, dragă Urzico, e un lucru delicat. Deci să fim și noi... delicați și să nu propunem „soluții“. Ele fiind la mîntea oricui, să-i lăsăm conducerii acestei biblioteci orășenești (și sfatului popular orășenesc)... plăcerea de-a le afla și a le aplica.

Doboș Horațiu
str. Cîmpului nr. 6, Sibiu

DRAGĂ URZICO,

Sîntem doi tineri învățători, amîndoi flăcăi, și te rugăm să ne recomanzi două fete cu care să ne căsătorim. O singură condiție să-n-deplinească: pe una s-o cheme Teodorina, iar pe alta Filofteia!

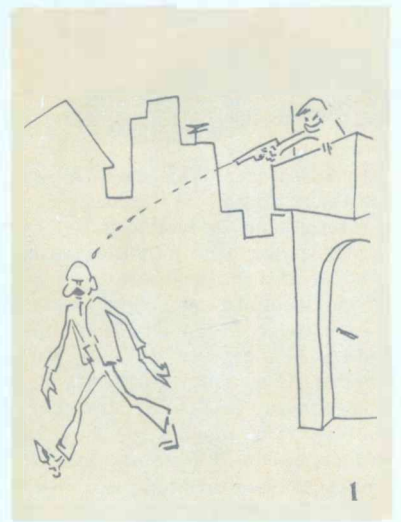
A venit într-o zi, la domiciliile noastre, un tovarăș inspector de la A.D.A.S. Rîmnicu Vîlcea și ne-a făcut, ambilor, cîte o asigurare pe viață. Dar, cînd am primit polițele de asigurare, ne-am trezit pe polițele A.D.A.S.-ului cu neveste! Una, Piloiu... Teodorina, iar alta Ștefănescu... Filofteia!

Se preciza și de ce eram notați cu neveste: ca să existe cine să ne moștenească și să încaseze asigurările, în caz că... decedăm. (E plin de... amabilitate A.D.A.S.-ul!)

Și s-a întins, pe chestia asta, o lungă corespondență între noi și Inspectoratul raional A. D. A. S. Rîmnicu Vîlcea (director adjunct: Ioniță Ion), care pe de o parte susține că scriptele sale au fost bine completate, iar pe de altă parte recunoaște că s-a făcut totuși o eroare, dar nu scoate — pentru toate cele întîmplate — nici un vinovat.

Încît, dragă Urzico, noi credem că — decît să ne căsătorim noi pe nepusă masă — ar fi mai bine să... divorțeze A.D.A.S.-ul Rîmnicu Vîlcea de asemenea mod de a lucra.

Ionică Piloiu, comuna Boișoara,
Cornel Ștefănescu, Oțele Mari
raion Rm. Vîlcea

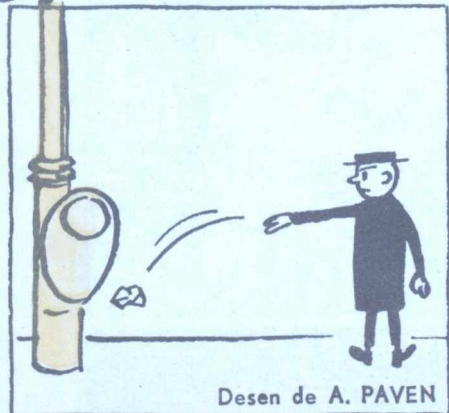

PISTOLUL CU APĂ

Desen de C. OTTESCU

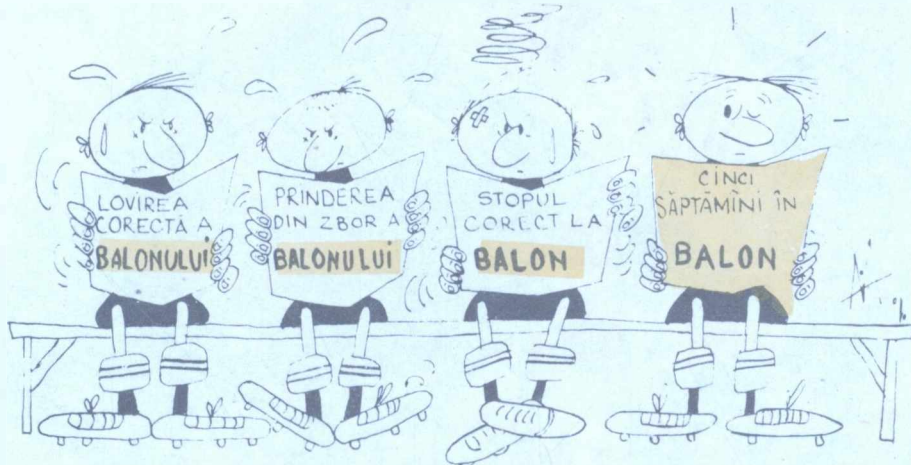
14

Peripețiile lui Nae Gămălie

Desen de A. PAVEN

PREGĂTIRE TEORETICĂ

La deschiderea sezonului de fotbal

Desen de A. ANDRONIC

- Adu-mi condica de reclamații !!
- Dar ce nu vă place?
- Perdeaua și cuverfura!... Nu fac lus-trull

Desen de P. ȘERBAN

Activitatea culturală

În comuna Mislea (raionul Cîmpina), activitatea culturală era cam suferindă.

Urzica a sesizat această situație sfatului popular al raionului Cîmpina, propunând să se găsească leacul întremător.

Și, stimulată de sfatul raional, și-a zis, pesemne, comuna Mislea: eu Mi-s leacul! și a purces îndată să-și înteească activitatea.

Și s-a produs imediat comuna Mislea cu următoarele manifestări: la primul concurs artistic regional s-a prezentat cu echipă de cor și dansuri, cu soliști vocali, instrumentiști și dansatori, iar la „Al doilea festival bienal de teatru I.L. Caragiale” s-a prezentat cu formație de teatru, recitatori și cititori artistici, — obținînd succese frumoase.

- Bis!

Anti-risipa

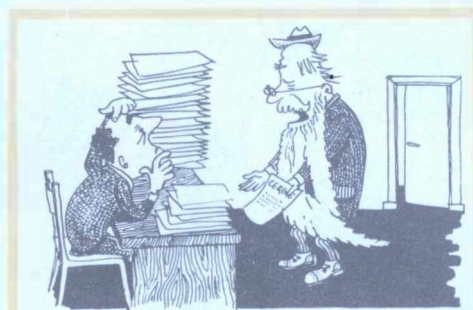
În Urzica nr. 10 a fost criticat — într-o caricatură — tovarășul Hrisafie Ion de la serviciul de aprovizionare al fabricii de sticlă „București”, pentru risipă de fonduri, reproșîndu-i-se că „în loc de 20 de lopeți, cite erau necesare, achiziționase... 200”.

Pentru această critică, tovarășul Hrisafie — nu numai că nu s-a supărat — dar

a ținut să și mulțumească Urzicii printr-o scrisoare.

Precizînd că „vinovat fusese furnizorul” (care în loc să livreze o comandă de „200 kilograme lopeți”, în două termene: 100 în trimestrul I și 100 în trimestrul III, livrase întreaga cantitate în trimestrul I) tovarășul Hrisafie adaugă: „Totuși critica dv. a fost binevenită întrucît — după numai cîteva zile — am revîndut 100 de lopeți, degrevînd astfel fondurile care erau blocate prin existența inutilă a acestor lopeți în magazia noastră”.

Va să zică, tovarășul Hrisafie a procedat — în privința pomenitelor lopeți — ca un salariat conștiincios, care a ținut să nu aibă nici o... (lo) pată pe conștiință.

- Crezi că dacă te ascunzi în dosul bărbii nu știu eu că ești tot ăla cu cererea?!...

Desen de N. GEORGESCU

„SUPPORTERI” ADEVĂRAȚI

de SORIN ENESCU

In general, în fotbal, cu piciorul,
Un jucător pe adversar îl „duce”.
Ades, văzînd ce slab e jucătorul,
Poți crede că piciorul... îl conduce!

Se-nîmplă pe arene o minune:
Promoții noi de jucători frunțași
Apar și-apoi curînd, prin contagiune,
Ajung treptat pe locuri de... „fundași”!

In confruntări cu fotbalul de clasă,
Ca spectatori, duminică sau joi,
Privind cum le tot intră mînea-n plasă,
Apreciem că „plasa” o luăm noi!

Și tot oțînd că-n cursul unei veri,
Din șapte meciuri fac doar două nule,
Justificăm că sîntem suporteri,
Că „suportăm”, pe drept cuvînt, destul!

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariat: 15.38 56; Secția scrisori: 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL
POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

FRONTIERĂ DE NECLINTIT
ADENAUER: — De afîta treabă, îmi crapă capul !...